

31 Μαΐου > μια θάλασσα "μακριά">

οι μπάτσοι καταστέλλουν βίαια μια μικρή καταληψη στο παρκο Γκεζι, με 10 σοβαρά τραυματίες, που έγινε εις ένδειξη διαμαρτυρίας στο σχέδιο ανάπλασης της Istanbul . Το σχεδιο αυτό περιλαμβάνει την μετατροπή του πάρκου και της πλατείας Τάξιμ σε εμπορικό κέντρο και τζαμί.

Η πλατεία Τάξιμ είναι σημαντική για τους κεμαλιστές καθώς από το 1923 είναι μνημείο της δημοκρατίας και είναι αφιερωμένη στον Κεμάλ.

Ταυτόχρονα όμως είναι κομμάτι του αγώνα σημείο συνάντησης διαδηλωτών αφού ιστορικά εκεί φιλοξενούνται οι πορείες και οι διαδηλώσεις, αντιμετωπίζοντας παράλληλα σκληρή καταστολή. Μάλιστα την πρωτομαγιά του '77 είχαν σφαγιαστεί 36 αριστεροί από ακροδεξιούς.

Αυτή ήταν η σπίθα

που πυροδότησε να κύμα καθημερινών διαδηλώσεων , κινητοποιήσεων σε δεκάδες πόλεις της Τουρκίας . Αν και η πληροφόρηση είναι ελλιπής από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, οι εικόνες από την Τουρκία είναι ξεκάθαρες. Ξύλο , ευθύβολα δακρυγόνα , πλαστικές σφαίρες και αύρες , είναι η «λογική βία» με την οποία κράτος καταστέλλει όσους αγνίζονται. Η «λογική βία» που μετρά ως τώρα νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες .

Σας θυμίζουν τίποτα ?

Όλα αυτά είναι εικόνες από το μέλλον και το παρόν μας.

Αύρες στους δρόμους , τόνοι χημικών και μπάτσοι σε κάθε γωνία σκιαγραφούν την δική μας καθημερινότητα. Είναι το πρόσωπο που δείχνει το κράτος και το κεφάλαιο σε αυτούς που αγωνίζονται.

Το κράτος της Τουρκίας για μας δεν είναι η εξαίρεση αλλά ένα ακόμα παράδειγμα.

Ένα ακόμα παράδειγμα καταπίεσης και αυταρχισμού με ατέλειωτους περιορισμούς και κρατική τρομοκρατία που χτυπά κόκκινο. Ποτοαπαγορεύσεις , απονομιμοποίηση των εκτρώσεων, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, βασανισμοί, λευκά κελιά ,είναι λίγες από της πρακτικές που ακολουθεί το κράτος αυτό.

Αναγνωρίζουμε ότι όλο αυτό το πλήθος είναι ανομοιογενές και έχει διαφορετικές προελεύσεις ταξικές και πολιτικές και τελικά διαφορετικούς στόχους. Όμως μέρος αυτού του πλήθους το αισθανόμαστε πολύ κοντινό με μας και στεκόμαστε στο πλάι του.

Είναι ο κόσμος του αγώνα που όλες αυτές τις μέρες εξεγείρεται ενάντια στον, στην βία του κράτους και τον φόβο που σπέρνει, τον θρησκευτικό συντηρητισμό, τον στρατό.

Διαδηλώνει παρά της απαγορεύσεις, μένει στον δρόμο και συγκρούεται. Όσο και αν προσπαθούν να φιμώσουν τους εξεγερμένους ,οι από πάνω , οι φωνές των από κάτω αντηχούν και τα σώματα παραμένουν έξω στον δρόμο του αγώνα .

Αντηχούν και εμείς τους ακούμε .

Στεκόμαστε στο πλάι των εξεγερμένων της Τουρκίας

στο πλάι των εξεγερμένων ολόκληρου του κόσμου

Αυτοδιαχειριζόμενο
Στέκι Πολυτεχνείου

